

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/199/2016/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

145/2016. (IX. 15.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2016. június 8-án előterjesztett **panaszát** a 2016. szeptember 15-én – dr. Wildner Domonkos testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a B. Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem történt, hiszen az alapjog korlátozása jogszerűen történt.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2016. június 8-án, elektronikus úton terjesztette elő panaszbeadványát, a vele szemben foganatosított rendőri intézkedéssel szemben.

I.

1) A panaszos beadványát másolatként küldte meg a Testületnek, mint fellebbezést a vele szemben első fokon meghozott panaszát elutasító rendőrségi határozattal szemben.

A panaszos a fent hivatkozott határozatot elfogadhatatlannak és sértőnek tartva kéri ügyének fellebbeztetését a független hatósághoz, melyet már nem jár át a rendőrség önmagát mindenáron menteni próbáló, korrupt, áporodott szennye.

Először is ott az alezredes úr, aki a meghallgatása után megállította a folyosón és mint egy Zs-s kategóriás maffia filmben megpróbálta meggyőzni arról, hogy azonnal vonja vissza a

¹ Az Rtv. 93/A. §. (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük

panaszát. Másodszor a százados kisasszony, aki a telefonban mézes-mázos módon ígéretet neki mindenfélét, majd a meghallgatásában szóban közölte vele, hogy „sajnos nem járt sikerrel”, de mindezt „elfelejtette” dokumentálni. Harmadszor (időben korábban persze) az ominózus betelefonálása az őrsre és a kapitányságra is az eset másnapján, mely nemhogy a kívánt eredmény (kamerafelvételek azonnali archiválása) nem érte el, de ismét bizalmát vesztette a „rend” „őrség” nevű „szervezet” iránt. Negyedszer az e-mailek és telefonok (mint korunk legfőbb elektronikus kommunikációs médiumai) elől jogszabályok mögé bújva felelősség és hatáskör vállalás helyett „személyesen tessék befáradni” mantra ismételtetése, mely ugyan eredménnyel járt tekintetben, hogy kétszer is munkaidőben V-ra volt kénytelen menni, de amit ott elmondott, hiába is került bele a jegyzőkönyvbe, ha utána az általa elmondottakat az ellenkezőjükre biggyesztett „megállapítást nyert” szófordulatokkal tarkított határozataikban semmibe vették. Ezt követően a panaszos számozás nélkül végig vette a panaszát elutasító határozat, véleménye szerint legsúlyosabbnak minősített hibáit.

„A panasz küldője nem volt beazonosítható” – véleménye szerint óriási hiba, hiszen az esemény megnevezése, az e-mail cím, a név és az időpont mind benne volt az összes levélben. Az e-mail címe (tessék elolvasni fent) szintén pontosan azonosítja őt. A telefonban szintén a „napszaknak megfelelő köszönést követően” az ügyintéző rendelkezésére bocsájtotta a személyi adatait, így különösen a nevét és a lakcímét.

A tényállás teljeskörű tisztázásához már korábban leírt minden lényegeset, azok elolvasása tökéletesen elegendő kellett, hogy legyen a vizsgálat lefolytatásához, amit szóban hozzátett érdemben semmit nem befolyásolt, ennek ellenére az idézésekre rendre, időben megjelent.

A dokumentumból rendre kimaradt, hogy a kamerafelvételek archiválása érdekében jelentkezett be, telefonált kétszer is, majd panaszt is azért volt kénytelen tenni, mert jól láthatóan kifogásokat emeltek ez ellen és az időt húzták ahelyett, hogy a telefonálás nyomán ezt egy három perces beszélgetésben megtégyék.

Szintén kimaradt mindenhol, hogy a kamerafelvételek megszerzése elsősorban a rendőrség érdeke volt, tekintettel arra, hogy a helyszínen készült fotók semmit sem bizonyítanak (ellenben több, a jelentésben szereplő állítást cáfolnak). Ezt a rendőrök is nyilván tudták, ezért tartózkodtak a felvételek időbeni kikérésétől. A panaszos mindössze azért szeretne volna ezeket a felvételeket, hogy az ott tartózkodása időtartama és pontos ideje megállapítható legyen, illetve a szabálysértés hiányát kívánta azzal igazolni, hogy a gépjármű mellett látszik a megállástól az elindulásáig.

Magánúton természetesen nem sikerült beszereznie a kamerafelvételeket, mert a biztonsági szolgálat vezetője (K. Z.) elmondása szerint csak a rendőrségnek adja ki. Tehát a rendőrökre terhelő bizonyítékot csak rendőröknek adhatnak ki. Ez nem az Auchan hibája, ez a hibás jogértelmezés miatt van, ami panaszai tárgya.

A „rendőrségi útzár” minőségének igen is volt méltatható alapja, nevezetesen a KRESZ nevű betűhalmaz Fogalmakkal foglalkozó része, mely pontosan leírja a rendőrautó fényképeken is látható helyzetét: „rendőrségi ellenőrzés céljából, a járművek továbbhaladását akadályozó eszközökkel történő lezárása”. Nyilván nem szorul magyarázatra, hogy ez esetben maga a rendőrautó vált ilyen eszközzé.

A panaszos fenntartja, hogy a rendőr erőszakot alkalmazott, ennek azonban mégsem lett írásos nyoma a (fel)jelentésében, azonban a fotókról azt adta elő és sérelmezte, hogy a

rendőrök őt nem engedték fotózni. Hiába mondta, hogy a jelvéyszámát fotózza és hiába takarta le az arcát (annak ellenére, hogy a telefon kamerája teljesen máshová nézett), magából kikelve tiltakozott egy olyan joga ellen, amivel pont ő (B. Á.) élt. Papír, ceruza nem volt a panaszosnál, a rendőr nem adott a jegyzetfüzetéből lapot és mivel nem parafenomén két nevet és rangjelzést, beosztást, plusz jelvéyszámokat fotóval kívánt dokumentálni. Ezt megtagadták tőle és ez szintén a panaszosa nem (illetve rosszul) dokumentált részét képezi.

Ismét előjön az a rész, hogy a panaszos nem akarja a rendőröket marasztalni, csupán az igazát keresi. Tessék megérteni (és S. J.-ot megkérdezni), hogy a telefonos beszélgetés során vált számára világossá, hogy a kamerafelvételt kizárólag panasz esetén kéri ki a rendőrség. Na, ezt nevezi a panaszos „adminisztratív kötelességnek”.

Az „ügy súlyosságának csökkentése” kifejezés nyilván értelmetlen, amire a panaszos valójában utalt az az „ügy súlyosságának megfelelő elbírálás”. Egyrészt szerinte ügy sincs, másrészt annak az ügynek a súlyossága, amelyet a rendőrség koncepcionált 2016. március 12-i kezdettel bizonyíthatóan elenyésző, de legalább is nem büntetendő.

Az előadásában sosem hangzott el olyan, hogy „nem hagytam, hogy a rendőrök kezdjenek beszélni”. Mivel intézkedésre utaló jel nem volt (villogó, köszönés, etc.) az autójából kiszálló rendőrtől saját maga kérdezte meg, hogy ugye nem amiatt álltak el az útját, mert egy védett várakozóhelyen látták meg őt és az autóját.

Nem abban bízott, hogy „kisebb büntetési tételt fognak megítélni a terhére”, hanem abban, hogy fény derül az igazságra és az eljárást megszüntetik, mindenféle jogtalan büntetések helyett.

Bár a jegyzőkönyvet aláírta, mégis leírva hihetetlennek hangzik az állítása, hogy a rendőrök „nem tűntek bunkónak”. De, annak tűntek, mert azok is voltak. Hajthatatlanok, értetlenek és mindezt olyan eljárás során, ahol a hibát hibára halmozva próbálják fenntartani az igazságtalanságot. A „vaskalapos” mondatrész már sokkal jobban tükrözi a valóságot. És de, a fellépésük kifejezetten sértő, dühítő és gyomorforgató volt egy olyan hosszú hétvége előtti szabadnapon, amikor a piaci-hipermarket-másik bolt bejárása után a visító gyereke pelenkáját kell kicserélnie, de sem szabad parkolóhely, sem emberi körülmények nem teszik azt lehetővé. Ezek helyett jön a két okostojás és sem pelenkázni, sem szabadon elmenni nem tud; ehelyett hajnali kettőkor még neki kell e-mailt írogatnia.

Az indokolás szerint „számos ponton módosított” a panaszbeadványában. Nos, legfeljebb segített megérteni, de módosításról nem volt szó, sőt azzal kezdte, hogy az eredeti levélben foglaltakat fenntartja. Bár ez mindegy is, tekintettel arra, hogy nem veszteget időt a részletekre.

Említésre kerül, hogy a határozatban foglaltakat sérelmezni csak a bíróságon lehet, mégis az egyes határozatokban a hatóság „kifogás, fellebbezés” és egyéb jogorvoslati lehetőségeket jelöl meg. Valamelyik állítás ellenkezik a törvénnyel és sejtése is van, hogy melyik.

A csúsztatás következő klasszikus példája a térfigyelő kamerákkal kapcsolatos rész. Először is pásztázó üzemmóddal mindenki tisztában volt, az archiválás célját a dokumentumok már érdekes módon elnyelik; a határozatban lévő hivatkozás: „rendőri intézkedést bizonyítsa” láthatóan sántít, egyrészt világosan és egyértelműen fogalmazott, amikor megindokolta a

kérését – majd panaszja – kamerafelvételeket érintő részét, másrészt az intézkedéssel, annak jogszerűségével kapcsolatosan csak neki, az eljárás alá vont személynek volt kétsége. Az igazság feltárásához kiváló segítség lett volna így is egy olyan felvétel, amely bemutatja az autókkal teli parkolót, amelyben csak a rokkant helyek az üresek, illetve ahányszor csak arra nézett volna az intézkedés 10 percében, végig az autója mellett állva (vagy egy rendőr által lefogva) mutatott volna. A várakozás (vagy, ahogy a jelentés rendre hibásan használja: „parkolás”) alapvető feltételei sem teljesültek, így mindkét szabálysértési határozat a véleménye szerint alaptalan. De, ami sokkal fájóbb ebben a részben az az, hogy az Auchan Áruházra tolja a felelősséget azzal a kijelentéssel, hogy „nem rendelkeznek felvétellel”, gondosan elhallgatva az esemény, az első megkeresése, az első panaszja, a második felhívása, majd a személyes érdeklődése tényét, időpontját, eredményét. Ezek hiányában minimum gondatlansággal kell vádolnia az eljárásban résztvevőket. Hozzátette, hogy nem kis meglepetéssel értesült magánál az Auchan biztonsági szolgálati vezetőjénél, hogy a március 12. – április 10. időszakban semmilyen megkeresést nem kaptak a rendőrségtől, így videofelvételt sem mentettek ki. Itt szeretné megjegyezni, hogy az első intézkedést igénylő telefonhívása időpontja 2016. március 13-a volt.

A panaszos fontosnak tartja ismét leszögezni, hogy a védett várakozóhelyet jelölő kék táblát bemutató KRESZ 17. § (1) bekezdés e) pontjába nem lehet ütközni. Ott ugyanis csak a tábla van lerajzolva, mely az általa ideiglenesen elfoglalt helyen szintén megtalálható volt. Azonban, hogy ott a panaszos mit csinált és ezt ki és hogyan látta már teljesen független a KRESZ-től, illetve annak hivatkozott pontjától. A fenti jogszabályhely határozatokon keresztül, sulykolásszerű ismételtetése nem éri el a kívánt eredményt: senkit nem győz meg szabálysértés elkövetéséről.

Egy fontos (hamis) mondat áll a levegőben alapozás és indokolás nélkül: „...mind a rendőrök, mind hatóságunk igazgatásrendészeti osztálya a hatályos normák szerint jár el” – a panaszában ezen normák megszegését tetelesen is leírta, arra reakció vagy cáfolat nem érkezett.

A jelentésben szereplő egyik legsúlyosabb (hamis) állítás általa történt cáfolata szintén elveszett az aknarengetegben. Azt, hogy magára hagyta volna a gyereket senki (még egy rendőr sem) észlelhette, mert ilyesmi nem történt. A kocsik körüli 10 méteres kört – amit még azért szabad a jármű környezetének nevezni – nem hagyta el, így erre utaló bizonyíték sem létezhet.

A rendőrök az autójukból kiszállva egyetlen dologról győződhetnek csak meg: arról, hogy nem kívánja otthagyni az autóját, vagyis esze ágában se volt szabálysértést elkövetni, ugyanis ezt mondta nekik. E helyett a „szent” jelentésükben azt írják, hogy arról győződtek meg, hogy nincs „rokikártyája”. A panaszos véleménye szerint úgy állították be a történetet, hogy ott sem volt az autónál, mi több, azzal vádolják meg, hogy a gyermekét az autóban hagyta. A panaszos elmondta, hogy a rendőrökkel való találkozására beszélgetéssel kezdődött, majd azok felszívták magukat, gondoltak egyet és jól eljárás alá vonták és máris egy potenciális bűnözővé vált, aki ellen akár gumibottal is fel lehet lépni. Na ez a jogegyenlőség a panaszos értelmezésében Magyarországon.

A panaszos előadta, hogy szerencsére van pár helyes állítás is a jelentésben. Ilyen például az, hogy S-i lakos, illetve felháborodott a rendőri intézkedés miatt. A relációanalízisen viszont legfeljebb „b”-t kaphatna az állítás, miszerint „mivel S-i lakos, tudja, hogy kevés a mozgássérült, emiatt bármikor megállhat 5 percre”. Mindkét állítás igaz, de a reláció hamis.

Egyrészt vitán felül áll, hogy 5 percnél rövidebb időre, ha azt külön szabály nem tiltja megállhat bárhol, bármikor. Másrészt S-ént tényleg tudomása van a mozgáskorlátozottak (alacsony) számáról, de ami a lényeg, hogy ennek semmi köze a vélt szabálysértéshez, illetve az eljáráshoz. Ennek ellenére ebbe a mondatába lépten-nyomon belefut, mintha ez lett volna a bírságolás alapja.

A jelentés későbbi részében utalás található a rendőr tárgyi, majd elméleti tévedéseire, amely a későbbi eljárási fokozatokhoz vezetett, mégis sem a határozat, sem egyéb dokumentumban azokat nem minősíti. Először is tévesen állítja, hogy „szabálysértést követett el” (erre aztán egy egész univerzum ráépült), majd a már korábban kiemelt „5 perces” mondatán spekulálva „feltételezi, hogy nem ez volt az első alkalom. Ez a panaszos meglátása szerint akkora szakmai hiba, hogy önmagában fegyelmet vagy lefokozást vonna maga után, mégis a panasz eljárás során simán átmegegy, sőt alapját képezi hamis tényállításnak.

A B. törzs. vallomásában azonban más hazugság is szerepel, nevezetesen hogy „akadályozni próbálta” az intézkedést, illetve a „fényképezőgép elé állt”. A félreértést szintén meg kell említeni a panaszos álláspontja szerint, hogy a lefogásakor az általa mondott „Önök most korlátoznak a mozgásomban” a jelentésbe már „ő most rokkant”-ként került be.

Szegény mozgáskorlátozottakra nézve a sértő feltételezés, miszerint „különböző beteg, rokkant emberekre jellemző testtartást vett fel”, amikor a hirtelen ötlettől kelt rendőri fotózás során biztosítani próbálta, hogy ne készülhessen olyan kivágás a képről, amelyen a panaszos nem szerepel. Igen, a panaszos „köréfolyt” az autó elejének, behajolt a fényszóróba, mikor a rendszám táblát fotózta a rendőr, mert szegény „rendőrbácsi” megfélemedezett a tényről, hogy a panaszos is a helyszínen tartózkodott.

A panaszos szerint ugyanebben a részben állítják hamisan, hogy „megadták nevüket, rendfokozatukat, beosztási helyüket”, ugyanis kifejezetten a panaszos kérésére sem engedték lefotózni a jelvényüket, a szóbeli közléssel még annyit sem tudtak megtenni, mint ők az övével (nekik legalább volt jegyzetömbjük, még ha nem is a valóságot, de legalább írni tudtak rá).

A panaszos megemlítette, hogy bár tisztában volt a panasztételi jogával, arról a rendőrök egyáltalán nem tájékoztatták őt, így a jelentés ezen része is valótlan.

A legfelháborítóbb állítás a határozat indokolásában azonban az, hogy a „hatóság [...] tárgyalás tartását nem látta indokoltnak”. Ezek szerint, amit erőből határoznak azt vajon kötelessége a panaszosnak elfogadnia? Hiába mondja el az észrevételeit, panaszát, álláspontját, kifejezett kérése ellenére az ügyet ketté szedik és ellehetetlenítik az objektív elbírálást. Kezdetől fogva ismert az oldódni nem tudó feszültség az állítás és annak tagadása között, akkor miért nem tárgyaláson döntenek? A panaszos véleménye szerint ettől félnek. Talán azért, mert ott is igaza lehet.

Időpocsékolásnak még kipellengérezhetné a nyakánál előrangotott rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 13. §-át, amely kétségkívül rendelkezik arról, hogy a rendőrnek intézkednie kell, ha rendet sértő tényt észlel. A hibás észlelést, a nem alapos vizsgálatot azonban tessék pár sorral lejjebb, a 15. §-ban az arányos fellépésről szóló rendelkezésnél keresni. Még egyszer leírta: nem az a baja, hogy két rendőr hibázott, hanem

az, hogy a teljes szervezeti egység mellette áll ki és alapvető tényeket nem vesznek figyelembe emiatt.

Gyakorlatilag ismét magától értetődőnek „állapítja meg” a határozat hozója, hogy „minden a legnagyobb rendben, jogszerűen, szakszerűen, arányosan” történt. Indoklásul egy másik félreértelmezett törvényre hivatkozik, azt állítva, hogy annak megfelelően jártak el a rendőrök. Itt abból, hogy a jogszabály „ellenőrizheti” szóval engedélyez valamit, azt a következtetést vonja le, hogy „kötelesek voltak intézkedni”. Ez olyan alapvető érvelési hiba, hogy csak a teljesség kedvéért említette meg.

A panaszos beadványa végén általánosságban kifejezte, hogy jogorvoslatot nem kapott, helyette magyarázkodást, terelést, megaláztatást és folyamatos kioktatást. A hatóság továbbra is kitart az igazságtalanság mellett, amely szerint neki 100.000 Forintot kellene megfizetnie egy általa soha el nem követett cselekmény miatt. Habár az intézkedésnek színelte hatalom-és erőfitogtatással ezek a rendőrök őt utólag szabálysértésre próbálták meg kényszeríteni, hogy aztán szabályosan büntethessék meg (5 percnél hosszabb ideig volt kénytelen álló autóval, rossz helyen tartózkodni, amit nekik mégsem sikerült olyan módon lefotózni, hogy az a várakozás tényét bizonyítsa), a szándékosságot a panaszos részéről azonban képtelenség lenne bizonyítani, mivel kifejezetten menni akart onnan, nem pedig otthagyni a kocsit. A bizonyítási indítványait rendre a „megállapítást nyert” vagy „nem megállapítható” kifejezésekkel próbálják lekezelni. Nyilvánvaló evidenciáját a semmibe veszik, az általa leírtakat és elmondottakat tagadni sem próbálják, ugyanakkor az ellenkezőjét feltételezik. Ebbe az emberhez méltatlan eljárásba önhibáján kívül került és ezért kizárólag a rendőrséget tartja felelősnek. A „bírság”-nak csúfolt sarc megfizetését megtagadja, ellene jogi eszközökkel kíván fellépni.

2) A Testület a panaszos részére 2016. június 15-én írt hiánypótlásra felhívó e-mail üzenetet, tekintettel arra, hogy felhívta a panaszost atekintetben, hogy nyilatkozzon a panasz eljárás körülményeiről és arról, hogy amennyiben még másodfokon az eljárás folyamatban van, akkor kérelmezi-e az eljárás lefolytatásának az átvételét a Testülettől.

A panaszos még aznap kelt válaszelevelében előadta, hogy az általa megküldött levél az elsőfokú panasz eljárásban meghozott határozattal szembeni fellebbezése, azonban további információja nincs, hogy lenne-e folyamatban másodfokon eljárás. Emellett érdeklődött, hogy a vele szemben kiszabott bírságot hogyan tudná jogilag eltöröltetni.

A Testület válaszára szintén még aznap reagált a panaszos, amelyben kifejezte, hogy szeretné, ha a Testület átvénné a másodfokú hatóságtól a panasz eljárásnak a lefolytatását, így a Testület munkatársa még aznap intézkedett a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság (továbbiakban: PMRFK) irányában az eljárás és az annak során keletkezett iratok átvétele iránt.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a PMRFK-hoz. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

1) A PMRFK B. Rendőrkapitányság vezetője 2016. június 30-án kelt átiratában arról tájékoztatta a Testületet, hogy a panaszos a vele szemben 2016. március 12-én a B.

Rendőrkapitányság P. Rendőrőrs illetékességi területén, S., Sz. F. utca 2. szám alatt található áruház parkolójában lefolytatott rendőri intézkedéssel szemben nyújtott be panaszt a B. Rendőrkapitánysághoz.

A parancsnok tájékoztatása alapján a panaszban foglaltakat az [...] ügyszámon kivizsgálták. A panaszosnak a rendőri intézkedéssel szemben benyújtott panaszát, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 71. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel az Rtv. 93/B. § (1) bekezdésére határozatban elutasították. A panaszos törvényes határidőn belül panasszal élt, mivel a fellebbezésben foglaltak nem tartalmaznak olyan releváns információt, amely alapján a határozatuk megváltoztatását látta volna indokoltnak, ezért a Ket. 106. § (3) bekezdése alapján a fellebbezés elbírálás céljából az ügyet másodfokon eljáró hatóságnak továbbították, ahol a rendelkezésükre álló információk szerint jelenleg másodfokon van panasz eljárás folyamatban.

A panaszos a vele szemben 2016. március 12-én a B. Rendőrkapitányság P. illetékességi területén, S., Sz. F. utca 2. szám alatt található áruház parkolójában lefolytatott rendőri intézkedéssel szemben élt panasszal. Ezt követően e-mail útján eljuttatott panaszában a [...] számon, illetve [...] szab. eljárásban vele szemben lefolytatott eljárások menetét, az eljárásokban hozott döntések tartalmát is kifogásolta.

A panaszost a rendőrök szabálysértés elkövetésén érték tetten. A B. Rendőrkapitányság beosztottjai, Gy. T. r. törm. és B. Á. c. r. törm. 2016. március 12-én 8 óra és 20 óra közötti időben járőrszolgálatot látott el P. Rendőrőrs illetékességi területén. 14 óra 50 perckor S., Sz. F. tér 2. szám alatt található Auchan Üzletlánc Áruházának mozgássérültek részére fenntartott parkolókat ellenőrizték, amikor észlelték, hogy a [...] forgalmi rendszámú személygépjármű a mozgássérültek részére fenntartott parkolóhelyen lett leállítva. A panaszos a vele szemben lefolytatott rendőri intézkedés során elmondta, hogy nem rendelkezik mozgáskorlátozottak részére kiállított sorszámmal ellátott igazolvánnyal és vele sem utazott olyan személy, aki jogosult lett volna a mozgássérültek részére fenntartott parkolóhelyet igénybe venni. Ezek alapján az intézkedő rendőrök a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról, a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) meghatározottak alapján fixösszegű, postai csekken befizethető helyszíni bírság kiszabását kezdeményezték, ám a panaszos a helyszíni bírság aláírását megtagadta, valamint a szabálysértést nem ismerte el. Ezt követően az intézkedő rendőr közölte a panaszossal, hogy vele szemben szabálysértési feljelentést tesz. A panaszos kifogásolta az eljárást. A parancsnok közölte, hogy a panasz kivizsgálása során elfogultságot nem állapított meg, az intézkedő rendőrök megfelelően intézkedtek, intézkedésük jogszerű és szakszerű volt. Mind a panaszt kivizsgáló eljárás, mind a szabálysértési eljárás jog-és szakszerűen lett lefolytatva.

A rendőri intézkedés célja a szabálysértést elkövető panaszos beazonosítása és elszámoltatása volt. Célja, hogy a panaszos, mint elkövető a jövőben a szabálysértés elkövetésétől tartózkodjon és tartsa be a fennálló normákat. Jögalapul a Szabs. tv., az 1988. évi I. törvény, illetve a 64/2012. (IV. 2.) Kormányrendelet az egyes közlekedési szabálysértések miatt alkalmazandó szabálysértési pénzbírság, illetve helyszíni bírság kötelező mértékéről, valamint a Szabs. tv. összefüggő egyes kormányrendeletek módosításáról szóló kormányrendelet 6. számú melléklet 14. pontja szolgált, amely utóbbi szabályozza a mozgáskorlátozottak várakozóhelyen való jogosulatlan várakozás tényállását. E szerint a KRESZ 17. § (1) bekezdés e) pontjába ütköző szabálysértés helyszíni bírsága 50. 000 Forint, míg a pénzbírság összege 100. 000 Forint.

Az intézkedés kb. 20 percet vett igénybe. Ezalatt a szabálysértésen ért panaszos leellenőrzésére, a jogszabályokról való felvilágosítására, adatainak lekérdezésére, illetve a helyszín fotózására került sor.

A panaszossal szemben [...] szabs. számon a PMRFK B. Rendőrkapitányság Szabálysértési Hatósága folytatott szabálysértési eljárást. Mivel a panaszos számos alkalommal juttatta a hatóság tudtára, hogy nem ért egyet az eljárással, az így meghozott határozat ellen törvényes határidőben kifogást nyújtott be és mivel az eljáró hatóság a határozatának megváltoztatásának a lehetőségével nem kívánt élni, ezért az iratokat az ügy felülvizsgálata céljából a Szabs. tv. 106. § (2) bekezdése alapján a B. Járásbíróságra továbbította.

2) A PMRFK B. Rendőrkapitányság vezetője 2016. június 16-án kelt átiratában tájékoztatta a PMRFK vezetőjét a panasz eljárás részleteiről, a panasz megküldéséről.

Jelentette, hogy a panaszos törvényes határidőben fellebbezést nyújtott be a [...] számú, panaszt elutasító határozatukkal szemben. A Ket. 106. § (3) bekezdése alapján a fellebbezés elbírálása céljából az ügyet mellékelten megküldte.

Az alábbiakban fejezte ki a fellebbezéssel kapcsolatban az álláspontját.

A panaszos a vele szemben 2016. március 12-én a B. Rendőrkapitányság P. Rendőrőrs illetékességi területén, S., Sz. F. utca 2. szám alatt található áruház parkolójában lefolytatott rendőri intézkedéssel szemben juttatta el panaszát a rendőrséghez. A panaszos elektronikus úton előterjesztett panaszában előadta, hogy kézhez véve a rendőrség [...] szabs. számon részére megküldött határozatát, valamint S. J. r. szds-sal 2016. április 5-én folytatott telefonbeszélgetésében elhangzottak alapján panasszal élt a 2016. március 12-i esemény során tapasztalt rendőri magatartás és eljárás miatt az akkor szolgálatban volt rendőrpár ellen.

A panaszában előadta, hogy az áruház parkolójában, miután a nem rokkant része teljesen megtelt, rövid megállási céllal behajtott a rokkant parkolóba, ahová követte az áruház parkolójában járőröző szolgálati rendőr gépjármű és megakadályozta őt abban, hogy a rokkant parkolóból távozzon. Mivel a rendőrautó „forgalmi okot” képezett, ezért megállása kényszerűen túlnyúlt az 5 percen, de álláspontja szerint ez a várakozás tényét nem alapozta meg. Álláspontja szerint így a rendőrségi útzárnak minősült rendőrautó, holott ennek méltatható alapja nem volt.

A rendőri intézkedés alatt a vele szemben intézkedő rendőr által készített fényképfelvételről elmondta, hogy a rendőrök erőszakkal távolították el a gépjárműve mellől és nem engedték meg a részére, hogy mobiltelefonjával fényképeket készítsen. A vele szemben eljáró rendőr azzal fenyegette, hogy amennyiben ellenáll, az súlyosbító körülményként, illetve az eljárás akadályozásaként fogja tekintetni.

A panaszos állítása szerint a vele szemben intézkedő rendőrök hatalommal visszaélést, útzár indokolatlan alkalmazását és elővezetéssel való fenyegetést alkalmaztak. Panaszbeadványa végén leszögezte, hogy adminisztratív kötelességéből tett panaszt és jelen panaszának célja nem a rendőr kollégák panaszának marasztalása, hanem saját ügye súlyosságának a csökkentése volt. Álláspontja szerint a vele szemben intézkedő rendőröknek módjuk és

kötelességük lett volna a Szabs. tv. 100/A. §-nak megfelelően a „szóbeli figyelmeztetéssel” élni, de elmondása szerint sértettségből vagy személyes okból ezt nem tették meg.

A panaszos több fórumon, egymással párhuzamosan juttatta el panaszát a rendőrséghez, azonban ezek közül egyiket sem olyan formában tette, amely alapján hitelt érdemlően beazonosítható lett volna a személye. A panaszos az anyaghoz csatolt 27 oldalnyi elektronikus levelezés után sem működött közre beazonosíthatósága érdekében, csupán amikor a szabálysértési előadó idézésére megjelent, így vált lehetővé a Ket. szabályai szerint az eljárás megindítása.

A B. Rendőrkapitányság 2016. május 10-én hallgatta meg a panaszost, aki az alábbiakat adta elő. A kislányával érkezett az áruházba vásárlási céllal. Az áruház parkolójában nem talált szabad helyet. A csomagtartója nyitva volt, készült volna kinyitni a gyermeke ajtaját, amikor megérkeztek a rendőrök. Már egy bevásárlókocsit odatolt a gépjárműve mellé, amikor megérkeztek a rendőrök egy rendőrautóval, majd leállították azt szorosan az ő autója mögött, majd kiszálltak. A panaszos nem hagyta, hogy ők kezdjenek beszélni, szerette volna az elejét venni az eljárásnak, ezért beszélgetést kezdeményezett, hogy „ugye, nem azért vannak itt, mert a rokis parkolóban állok”. Erre az intézkedő rendőrök azt felelték, hogy de.

A panaszos azt szerette volna elérni, hogy csak figyelmeztessék és ne büntessék meg, de az intézkedő rendőrök az első megszólalásuktól „arról próbálták meggyőzni”, hogy rossz dolgot csinált, mire a panaszos a rendőröket arról, hogy „ez a helyzet nem az, aminek látszik”. Mindezt először kérte, majd saját szavai szerint indulatos szóváltásban utalt arra, hogy a rendőröknek a bűnüldözéssel kellene foglalkozni. A panaszos sérelmezi, hogy eleve büntetési szándékot vélt felfedezni az intézkedő rendőrök fellépésében. Az 50. 000 Forintos helyszíni bírságot sérelmesnek, túlzónak találta, ezért inkább a rendőrök tájékoztatásában megjelölt másik utat, a szabálysértési eljárást választotta. A panaszos szerint mindezt azért tette, mert abban bízott, hogy ott kisebb büntetési tételt fognak megítélni a terhére. A szóhasználatával élve, a vele szemben intézkedő rendőrök fellépése és a viselkedésük alapvetően higgadt volt, nem tűntek bunkónak, az volt az érzése, hogy a vaskalaposság szobrát róluk lehetne mintázni. Az észrevételeire egyáltalán nem reagáltak. A fellépésük nem volt sértő, csak idegesítő volt a vaskalaposságuk

A panaszos elmondta, hogy a feljelentésen a vele szemben intézkedő Gy. T. r. törm. nevére határozottan emlékezett, ő a helyszínen bemutatkozott neki. A másik intézkedő rendőr esetében nem emlékezett arra, hogy ő bemutatkozott-e.

A panaszos abban a tudatban volt, hogy az intézkedők rendőrök általi fotózás célja a vélt szabálysértés bizonyítása, ragaszkodott hozzá, hogy a fotókán látható legyen. Elmondása szerint odaszaladt és legörnyedt az autója elé. A szóhasználatára szerint itt már a heves vita utáni ironia is benne volt abban, hogy a felvett testhelyzetével felvette a mozgáskorlátozottak testhelyzetét. Mindezzel az volt a célja, hogy alátámassza azon kijelentését, miszerint az adott pillanatban a mozgásában – hiszen elmondása szerint útját állta a rendőrautó – korlátozott volt. Álláspontja szerint a vele szemben intézkedő rendőröknek tisztában kellett volna azzal lennie, hogy nem szabálysértés volt, amikor odaállt a rokkant helyre, mivel nem állt szándékában ott maradni, ezért nem volt alapjuk azt feltételezni, hogy szabályt sértett.

Feltett kérdésre elmondta: „Nem ismertem és nem is ismerem el a szabálysértést, az igazamat keresem. A rendőrséggel eddig mindig rosszul jöttem ki a dolgaimból. Amennyiben felajánlották volna, hogy csak figyelmeztetnek, akkor elismertem volna a szabálysértést. Ezt azonban azért nem tettem, mert minimum 50.000 Forint bánta volna a kijelentésem, mert akkor elismertem volna a szabálysértést és a következményeit.”

A panaszos beadványa végén leszögezte, hogy adminisztratív kötelességből tett panaszt és jelen panaszának célja nem a rendőr kollégák panaszának marasztalása, hanem a saját ügye súlyosságának csökkentése.

A panaszos a beadványában foglaltakat számos ponton módosította a személyes meghallgatása alkalmával.

Későbbi beadványában több alkalommal is személyesen megnevezi dr. B. É. r. alezredest, a B. Rendőrkapitányság Igazgatásrendészeti Osztályának vezetőjét és S. J. r. szd-t az osztály előadóját. Sérelmezte, hogy panaszra kézhezvételét követően nem intézkedett a rendőrség az áruház térfigyelő kamerarendszere felvételének beszerzéséről, illetve visszatérően sérelmezte, hogy az Igazgatásrendészeti Osztály 100. 000 Forintos pénzbírságot szabott ki rá.

A hatályos jogi normák szerint a szabálysértést elkövető, amennyiben kifogásolja a határozatban foglaltakat, úgy az abban megjelöltek kivizsgálásában a B. Járásbíróság rendelkezik hatáskörrel és illetékességgel. A Rendőrkapitányság Igazgatásrendészeti Osztálya a panaszos ezen irányú észrevételeit a hivatalos utat betartva továbbítja az azt elbírálni illetékes bíróságnak.

A panaszos által említett térfigyelő kamerarendszer pásztázó üzemmódban működik, így az nem alkalmas arra, hogy a vele szemben lefolytatott rendőri intézkedést kétséget kizáróan bizonyítsa. Az Auchan Áruház a rendőrség megkeresésére arról tájékoztatta őket, hogy a kérdéses időpontról nem rendelkeznek felvétellel. A szabálysértés elkövetését fotókkal dokumentálták az intézkedő rendőrök, így a kamerafelvétel léte, vagy nem léte nem veszélyezteti a cselekmény elkövetésének bizonyíthatóságát.

A 63/2012. (IV. 2.) Kormányrendelet az egyes közlekedési szabálysértések miatt alkalmazandó szabálysértési pénzbírság, illetve helyszíni bírság kötelező mértékéről, valamint a Szabs. tv. módosításáról szóló kormányrendelet 6. számú melléklete 14. pontjában szabályozza a mozgáskorlátozott várakozóhelyen való jogosulatlan várakozás tényállását. E szerint a KRESZ 17. § (1) bekezdés e) pontjába ütköző szabálysértés helyszíni bírsága 50. 000 Forint, míg a pénzbírság összege 100. 000 Forint.

A panaszos által sérelmezett esetben mind az intézkedő rendőrök, mind a Rendőrkapitányság Igazgatásrendészeti Osztálya a hatályos normák szerint járt el.

A kapitányságvezető jelentéstételre kötelezte a panaszossal szemben intézkedő rendőröket. A jelentések alapján megállapítható, hogy jogszerűen, szakszerűen és arányosan léptek fel az általuk észlelt szabálysértés során. Az intézkedést foganatosító rendőr közölte a panaszossal, hogy mivel nem rendelkezik mozgáskorlátozottak részére kiállított, sorszámmal ellátott igazolvánnyal és vele sem utazott olyan személy, aki jogosult lett volna mozgássérültek részére fenntartott parkolóhelyet igénybe venni, így szabálysértést követett el és vele szemben

a Szabs. tv-ben meghatározottak alapján 50. 000 Forint fixösszegű, postai csekken befizethető helyszíni bírságot szab ki. A panaszos kijelentése alapján, hogy ő „S-i lakos és tudomása van arról, hogy a környéken kevés mozgássérült él és ő emiatt ott 5 percre bármikor megállhat” feltételezhető volt, hogy nem ez az első alkalom mikor a panaszos a mozgássérültek részére fenntartott parkolóhelyen állította le a gépjárművét. Emiatt vele szemben figyelmeztetés helyett a helyszíni bírság kiszabása mellett döntött az intézkedő rendőr. A panaszos a helyszíni bírság aláírását megtagadta, valamint a szabálysértést nem ismerte el. Ezt követően az intézkedő rendőr közölte a panaszossal, hogy vele szemben szabálysértési feljelentést tesz. A panaszos azzal érvelt, hogy amennyiben feljelentik, akkor hivatkozik majd, hogy: „azért állt meg a mozgássérültek részére fenntartott parkolóhelyen, mert a vele utazó gyermekénél veszélyhelyzet állt fent”. A panaszost tájékoztatták az intézkedéssel szembeni panasztételi jogáról, valamint megadták nevüket, rendfokozatukat, beosztási helyüket.

Mivel a panaszos által előadottak és az intézkedő rendőrök által a rendőri jelentésben rögzítettek részlet gazdagon, sokszor szó szerint azonos módon adják elő a történeteket, csupán a történetek értékelése és minősítése, a történetekből levont következtetések különbözők, ezért a tárgyalás tartását nem látta indokoltnak a panaszt kivizsgáló hatóság. 2016. június 1-én határoztak a panasz elutasításáról.

A panaszos 2016. június 8-án továbbította a főkapitány úr e-mail címére a fellebbezését. A [...] számon a B. Rendőrkapitányság részére továbbított fellebbezés megegyezik az ügy előadójának, a panaszos által elektronikus úton, ugyanaznap továbbított panaszával.

Tekintettel arra, hogy a panaszolt szabálysértési eljárásban az illetékes bíróság jogosult a panaszban foglaltak elbírálására, így csupán a panasz alapját képező rendőri intézkedés, illetve a fenti számon lefolytatott rendőri intézkedés elleni panasz eljárásban foglaltak szempontjából vizsgálták a panaszos fellebbezését. A panaszos által elkövetett szabálysértést kétséget kizáróan bizonyíthatónak találta a rendőrség, azzal kapcsolatban jogszerűen, szakszerűen, arányosan járt el mind a helyszínen intézkedő, mind a szabálysértési eljárást lefolytató kolléga. A panaszos téves jogértelmezésre alapozza védekezését, miszerint huzamosabb várakozásnak szükséges megelőznie a mozgáskorlátozott várakozóhelyen való jogosulatlan várakozás szabálysértés elkövetését.

A kapitányságvezető szerint a fellebbezésben foglaltak nem tartalmazzak olyan releváns információt, amely alapján a határozatuk megváltoztatását látnák indokoltnak. Így a fentiekre tekintettel a fellebbezésben támadott határozatot nem vonta vissza, a panaszos által a B. Rendőrkapitánysághoz eljuttatott fellebbezését nem tartja indokoltnak.

3) A rendőrség mellékelte a panaszos meghallgatásáról 2016. május 10-én 10 óra 25 perc és 11 óra 41 perc között felvett jegyzőkönyvet.

A panaszos aláírásával hitelesítve kijelentette, hogy a számára a kötelező törvényi figyelmeztetéseket, tájékoztatásokat a hatóság megtette. Ezt követően az előadó nyilatkoztatta atekintetben, hogy a 2016. április 5-én kelt panaszában foglaltakat fenntartja-e és kéri-e az abban foglaltak kivizsgálását, amelyre a panaszos úgy nyilatkozott, hogy „fenntartom”.

Ezt követően az előadó megkérte, hogy nyilatkozzon arról, hogy mit tart sérelmesnek, mi a panasza tárgya a vele szemben 2016. március 12-én S., Sz. F. utca 2. szám alatti Auchan

Áruház parkolójában lezajlott rendőri intézkedés kapcsán, amelyre a panaszos az alábbi nyilatkozatot tette.

A kislányával, aki két éves, együtt érkeztek vásárlási céllal. Az áruház parkolójában nem talált szabad helyet. Ez a négynapos hétvége előtti utolsó bevásárlási lehetőség volt. A csomagtartója nyitva volt, készült volna kinyitni a lánya ajtaját, amikor jöttek a rendőrök. Addigra már egy bevásárlókocsit odatolt, de ezt ők nem láthatták meg, mert ezt még az érkezésük előtt tette. Ezt azért tette, mert az volt a szándéka, hogy ha eláll valaki, akkor a bevásároló kocsival lefoglalja a helyet, amíg oda átparkol. Amikor odaértek a rendőrök egy rendőrautóval, akkor leállították az autójukat szorosan a panaszos autója mögött, majd kiszálltak. A panaszos nem is hagyta, hogy ők kezdjenek el beszélni, szeretne volna az elejét venni az eljárásnak, ő kezdeményezett beszélgetést, hogy ugye, nem azért vannak itt, mert a rokis parkolóban áll. Erre ők azt felelték, hogy de. A panaszos azt nehezményezte az intézkedésükben, hogy eszközbe sem jutott felajánlani azt a megoldást, amit ő szeretett volna, miszerint figyelmeztetik szóban és hagyják, hogy elálljon a várakozó helyről; büntetés és eljárás nélkül. Tulajdonképpen, ha jól emlékszik arról próbálták meg őt meggyőzni, hogy rossz dolgot csinált, ő pedig arról a rendőröket, hogy ez a helyzet nem az, aminek látszik. Előbb kérte, utána viszont indulatosabb szóváltás keretében utalt arra, hogy nekik a bűnüldözéssel, vagy a valódi bűnüldözéssel kellene foglalkozni, lehet a trafizást is említette. Eleve úgy kezdték, hogy rajtakapták és most megbüntethetik. A panaszos úgy emlékszik, hogy a felvetései után elhangzott egy olyan kijelentés, hogy Ön most elrontotta és innentől elindítjuk az eljárást. A panaszos megjegyezte, hogy említettek egy 50. 000 Ft-os csekket, amit akkor is túlzónak tartott. Ezt szóvá is tette. Azt az érzetet keltették a rendőrök számára, hogy nincs más út. Nem adtak neki más utat, mint az 50. 000 Ft-os bírságról szóló csekket vagy az eljárást. A panaszosnak az eljárás szimpatikusabbnak tűnt, mert abban bízott, hogy ott kisebb lesz a büntetési tétel. A panaszos feltett kérdésre elmondta, hogy a fellépésük és a viselkedésük alapvetően higgadt volt, nem tünnek bunkónak a rendőrök, az volt az érzése, hogy a vaskalaposság szobrát róluk lehetne mintázni. Az észérveire egyáltalán nem reagáltak. A fellépésük nem volt sértő, csak idegesítő volt a vaskalaposságuk a számára.

Az előadó megkérte a panaszost, hogy nyilatkozzon arról, hogy milyen körülmények között került sor a rendőri intézkedés alatt a személygépjárműve lefényképezésre, amelyre a panaszos előadta, hogy az alacsonyabbik kolléga, akit B. Á-nak hívnak, szeretné megjegyezni, hogy Gy. T. bemutatkozott, a nevét és a jelvéyszámát is mondta, erre emlékszik, de a feljelentést látva a Gy. névre határozottan emlékszik. A másik, akit azóta tud, hogy B. Á-nak hívják elkezdte fotózni a járművét. Abban a tudatban, hogy a fotózás célja a vélt szabálysértés bizonyítása. A panaszos ragaszkodott hozzá, hogy a fotókon ő is látható legyen. Ezt azért gondolta, mert így a várakozás tényét nem látta bizonyítottnak, hiszen ott áll az autója mellett. Amikor a nemtetszésének hangot adott, akkor odaszaladt és legörnyedt az autója mellé. Nem volt célja a rendszám kitakarása. Itt már a heves vita utáni ironia is benne volt a felvett testhelyzetével valóban felvette a mozgáskorlátozottakét. Ezzel csak az volt a célja, hogy alátámassza a kijelentését, miszerint jelenleg a mozgásában korlátozva van, hiszen az útját állták a rendőrök a rendőrautóval. Utólag átgondolva a dolgot butaságnak tartja, hogy görnyedt pózt vett fel a fényképezés alatt.

Az előadó következő megjegyzése az volt, hogy a panaszos panaszában nehezményezte, hogy miközben telefonon megkereste a B. és a P.i rendőrséget azt a választ kapta, hogy személyesen tud csak panaszt tenni.

A panaszos erre úgy reagált, hogy a meghallgatása előtti beszélgetés során elmondottak alapján már érti és megértette, hogy miért van szükség a személyes jelenlétre, beazonosíthatóságra a panasz megtételéhez. Szeretné elmondani, hogy jelen panaszának nem célja a rendőrök elmarasztalása, hanem saját ügye reális, súlyos módon való mérlegelése. A feltett kérdésre elmondta, megértette, hogy a szabálysértési eljárás és a panasz alapján indult eljárás két külön eljárás és jelen eljárásban az intézkedő rendőrök magatartását és fellépését vizsgálják. Az álláspontja szerint a vele szemben intézkedő rendőröknek tisztában kellett volna azzal lennie, hogy nem szabálysértés volt, amikor odaállt a rokkant helyre, mivel nem állt szándékában ott maradni és ezt el is mondta nekik. Úgy gondolja, hogy akkor lett volna alapjuk azt feltételezni, hogy szabályt sért, ha hagyják elmenni vásárolni és hagyják, hogy otthagyja az autóját. Az is zavarta a panaszost, hogy az intézkedés alatt úgy viszonyultak hozzá, mint egy bűnözőhöz. Feltett kérdésre elmondta, hogy nem volt sosem büntetve, gyorsajtásai és kisebb fokú szabálysértései voltak csak. Nem ismerte és nem is ismeri el a szabálysértést, az igazát keresi. A rendőrséggel eddig mindig rosszul jött ki a dolgaiból. Amennyiben felajánlották volna neki, hogy csak figyelmeztetik, akkor elismerte volna a szabálysértést. Ezt azonban azért nem tette, mert minimum 50. 000 Forintja bánta volna a kijelentését, mert akkor elismerte volna a szabálysértést és a következményeit.

4) B. Á. r. törm. 2016. május 10-én kelt jelentésében előadta, hogy a [...] számon készült szabálysértési feljelentésében leírtakat teljes egészében fenntartja az alábbiak alapján.

2016. március 12-én 8 óra és 20 óra között járőrszolgálatot látott el P. illetékességi területén S. 6140 hívónévvel Gy. T. c. r. törm. járőr társával, valamint a [...] forgalmi rendszámú szolgálati személygépkocsival.

14 óra 40 perc körüli időben a S., Sz. F. tér 2. szám alatt található Auchan Áruházának parkolójában észlelte, hogy a [...] forgalmi rendszámú személygépkocsi a mozgássérültek részére fenntartott helyen lett leállítva. Ezt követően a fenti személygépkocsit megtekintette, amelynek során azt tapasztalta, hogy a személygépkocsin jól látható helyen nem volt elhelyezve a parkolás jogos igénybevételét igazoló kártya, a személygépkocsiban a hátsó utas részen gyermekbiztonsági rendszerben egy kiskorú gyermek ült, a személygépkocsi vezetője ott nem tartózkodott. A személygépkocsi motorja le volt állítva. A rendőr ezt követően elkezdte a személygépkocsi adatainak a felírását, amikor a helyszínre érkezett egy bevásárló kocsit toló személy, aki közölte a rendőrrel, hogy ő vezette a személygépkocsit. A vezetőt intézkedés alá vonta a rendőr, amelynek során megállapítást nyert, hogy a panaszosról van szó. A panaszos az intézkedés közben közölte a rendőrrel, hogy inkább bűnüldözéssel kellene foglalkoznia és fontosabb dolgokkal, mint hogy a mozgássérült parkolóban bírságot. Továbbá azt is közölte a rendőrrel, hogy nem rendelkezik mozgáskorlátozottak részére kiállított igazolvánnyal és a vele utazó személy sem, de szerinte ettől még meg lehet itt állni, mert csak 5 percre megy be az üzletházba és amúgy is itt lakik S-on és tudja, hogy a környéken nagyon kevés mozgássérült személy lakik. Ezt követően Gy. T. c. r. törm. közölte a panaszossal, hogy mivel nem rendelkezik mozgáskorlátozottak részére kiállított, sorszámmal ellátott igazolvánnyal és vele sem utazott olyan személy, aki jogosult lett volna a mozgássérültek részére fenntartott parkolóhelyet igénybe venni, így szabálysértést követett el és vele szemben a Szabs. tv-ben meghatározottak alapján 50. 000 Ft fix helyszíni bírságot szab ki. A panaszos a helyszíni bírság aláírását megtagadta, valamint a szabálysértést nem ismerte el. Ezt követően Gy. T. c. r. törm. közölte vele, hogy a vele szemben szabálysértési feljelentést tesz. A panaszos által elkövetett szabálysértésről Gy. T. c. r. törm. és B. Á. r. törm. fényképfelvételeket készített a [...] típusú szolgálati fényképezőgéppel. A fényképek

elkészítését a panaszos többször is akadályozni próbálta és beteg, rokkant emberekre jellemző testtartást vett fel eközben. Ezt követően Gy. T. c. r. törm. felszólította a panaszost, hogy ne akadályozza az intézkedést, mert elő fogja állítani a P.i Rendőrsre, amely felszólítást a panaszos tudomásul vett és eleget tett a felszólításnak. A panaszost Gy. T. c. r. törm. tájékoztatta az intézkedéssel szembeni panasztételi jogáról, valamint B. Á. r. törm. megadta a nevét, a rendfokozatát, a beosztási helyét. A panaszos nem ismerte el a szabálysértést, megtagadta a szabálysértési nyilatkozat kitöltését.

5) Gy. T. c. r. törm. 2016. május 10-én kelt jelentésében előadta, hogy a panaszossal szemben [...] számon készült szabálysértési feljelentésében leírtakat teljes egészében fenntartja az alábbiak alapján.

2016. március 12-én 8 óra és 8 óra 20 perc közötti időben járőrszolgálatot látott el P. illetékességi területén B. Á. c. r. törm. járőr társával, valamint a [...] forgalmi rendszámú személygépkocsival.

14 óra 40 perckor S., Sz. F. tér 2. szám alatt található Auchan Üzletlánc Áruházának mozgássérültek részére fenntartott parkolókat ellenőrizte, amikor észlelte, hogy a [...] forgalmi rendszámú személygépkocsi a mozgássérültek részére fenntartott parkolóhelyen lett leállítva. Ezt követően megálltak a fenti személygépkocsi mögött, majd a szolgálati személygépkocsiból kiszállva a [...] forgalmi rendszámú személygépkocsit a rendőr körbejárta, amely során azt tapasztalta, hogy a személygépkocsin jól látható helyen nem volt elhelyezve a parkolás jogos igénybevételét igazoló kártya, valamint a személygépkocsi hátsó utas részen gyermekbiztonsági rendszerben egy kiskorú gyermek ült és a személygépkocsi vezetője nem tartózkodott ott. A személygépkocsi nem volt beindítva, annak a motorja le volt állítva. Pár perc eltelté után odaérkezett hozzájuk a gépkocsi vezetője, aki egy bevásárlókocsit tolt a tárolók irányából a személygépkocsihoz. Napszaknak megfelelő köszöntést követően a személygépkocsi vezetőjét intézkedés alá vonták, amelynek során megállapítást nyert, hogy a panaszosról van szó. A panaszos felháborodott a rendőri intézkedés miatt és közölte a rendőrrel, hogy inkább „traffizni és bűnüldözéssel kellene foglalkoznia, mintsem hogy a mozgássérült parkolókat ellenőrzi”. Kérdésre elmondta, hogy nem rendelkezik mozgáskorlátozottak részére kiállított sorszámmal ellátott igazolvánnyal és vele sem utazott olyan személy, aki jogosult lett volna mozgássérültek részére fenntartott parkolóhelyet igénybe venni. A panaszos lekezelő hangnemben közölte a rendőrrel, hogy „mivel ő S-i lakos, így tudomása van arról, hogy a környéken kevés mozgássérült él és ő emiatt ott 5 percre bármikor megállhat”. A panaszossal közölte a rendőr, hogy mivel nem rendelkezik mozgáskorlátozottak részére kiállított, sorszámmal ellátott igazolvánnyal és vele sem utazott olyan személy, aki jogosult lett volna a mozgássérültek részére fenntartott parkolóhelyet igénybe venni, így szabálysértést követett el és vele szemben a Szabs. tv-ben meghatározottak alapján 50. 000 Forint fixösszegű, postai csekken befizethető helyszíni bírságot szab ki. A panaszos kijelentése alapján, hogy ő „S-i lakos és tudomása van arról, hogy a környéken kevés mozgássérült él és ő emiatt ott 5 percre bármikor megállhat” feltételezhető volt, hogy nem ez az első alkalom, amikor a panaszos a mozgássérültek részére fenntartott parkolóhelyen állította le a gépjárművét, így emiatt vele szemben figyelmeztetés helyett a helyszíni bírság kiszabása mellett határozott a rendőr. A panaszos a helyszíni bírság aláírását megtagadta, valamint a szabálysértés elkövetését nem ismerte el. Ezt követően közölte a panaszossal, hogy vele szemben szabálysértési feljelentést tett. A panaszos azzal érvelt, hogy amennyiben feljelenti őt a rendőr, majd arra hivatkozik, hogy „azért állt meg a mozgássérültek részére fenntartott parkolóhelyen, mert a vele utazó gyermekénél

veszélyhelyzet állt fent.” A panaszos által elkövetett szabálysértést B. Á. c. r. törm. és Gy. T. r. törm. a [...] típusú szolgálati fényképezőgéppel dokumentálta, arról fényképfelvételeket készítettek. A fényképek készítése során a panaszos azt akadályozni próbálta, közvetlenül a fényképezőgép elé állt és különböző beteg, rokkant emberekre jellemző testtartást vett fel és azt mondta, hogy „ő most rokkant”. A panaszost a rendőr felszólította, hogy amennyiben a rendőri intézkedést továbbra is akadályozza, akkor őt az intézkedés akadályozása miatt elő fogja állítani a P.i Rendőrőrsre, amelyet megértett és tudomásul vett, a továbbiakban az intézkedést nem akadályozta. A fenti személygépkocsit és személyt a rendelkezésre álló KIS, SIS nyilvántartásban leellenőrizte a rendőr, amelyben sem a személy, sem a személygépkocsi nem szerepelt. A panaszost tájékoztatta az intézkedéssel szembeni panasztételi jogáról, valamint megadta a nevét, rendfokozatát, beosztási helyét. A panaszos a szabálysértést nem ismerte el, megtagadta a szabálysértési nyilatkozat kitöltését.

6) A rendőrség 9 darab fényképfelvételt bocsátott a Testület rendelkezésére, amellyel az intézkedés során tapasztaltakat dokumentálták.

Az első két felvételen a gépjármű márkajelzése és az első lökhárítók, valamint a hűtőrácsok láthatók, valamint homályosan a rendszám tábla és a fényszórók csücskei.

A harmadik felvételen jól látszik, hogy a panaszos ott áll a gépjárműve mellett, tőle pár centiméterre egy bevásárlókocsi. A személygépkocsija orránál jól látható a mozgáskorlátozottak parkolóhelyét jelző „P + kerekesszéket” ábrázoló piktogram és alatta egy piktogram „Ha ezt a helyet elfoglalja az olyan, mintha egy mozgássérültet lopna meg” felirat. A parkolóhely közepén áll a panaszos autója, mögötte a szolgálati személygépjármű.

A negyedik fényképfelvétel rossz nyomtatásban érkezett a Testülethez, így abból semmilyen érdemi információ nem szűrhető ki.

Az ötödik fényképen a panaszos görnyedt, hajoló pozícióban látható. Teste kitakarja a rendszám táblát és a gépjárműve hátsó lökhárítóját. Az autó csomagtartója nyitott állapotban van. A jármű jobb első kerekénél látható továbbá egy bevásárlókocsi.

A hatodik felvételen a panaszos ránehezedett a gépjárműve jobb első felére, szinte mintha a motorháztetőn támaszkodni, eközben bal karját természetellenes tartásban, kicsavarja és behajlítja. A bevásárlókocsi a gépjármű jobb oldalán, a parkolóhelyen áll.

A hetedik felvétel dokumentálja más szögből a harmadik felvételen tapasztaltakat.

A nyolcadik felvétel a panaszos személygépjárműve forgalmi rendszámát mutatja.

A kilencedik felvétel ismét egy másik szögből mutatja a harmadik és hetedik felvételnél tapasztaltakat.

7) A rendőrség mellékelte a panasz eljárásban, első fokon, 2016. június 1-én született határozatot, amely az alábbiakat tartalmazza.

A panaszos a vele szemben 2016. március 12-én a B. Rendőrkapitányság P. Rendőrőrs illetékességi területén, S., Sz. F. utca 2. szám alatt található áruház parkolójában lefolytatott rendőri intézkedéssel szemben benyújtott panaszát, a Ket. 71. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel az Rtv. 93/B. § (1) bekezdésére elutasította a kapitányságvezető.

A határozat indokolása szerint a panaszos a vele szemben 2016. március 12-én a B. Rendőrkapitányság P. Rendőrőrs illetékességi területén, S., Sz. F. utca 2. szám alatt található áruház parkolójában lefolytatott rendőri intézkedéssel szemben elektronikus úton, 2016. április 5-én juttatott el panaszt a rendőrséghez. Mivel a panasz küldője nem volt beazonosítható, ezért hiánypótlásra felszólítást követően 2016. május 3-án a panaszos személyesen megjelent a rendőrkapitányságon és hitelt érdemlően bizonyította, hogy a panasz tőle származik és az szándékával megegyező.

A fenti számon folytatott eljárásban a tényállás teljes körű tisztázása szükségessé tette az ügyben érintett személy meghallgatását, az események részletes vizsgálatát.

A fenti számon indult eljárás kizárólag a rendőri intézkedés elleni panaszt hivatott vizsgálni, annak jog-és szakszerűségével foglalkozik, más kérdésekben nem dönt.

A panaszos kivizsgálása során az alábbiakat állapította meg a kapitányságvezető.

Tekintettel arra, hogy a határozat jelen részében megismétli a panaszos beadványában és a meghallgatása során előadottakat, így a Testület az ismétlések elkerülése és az új, érdemi információk ismertetése érdekében eltekint ezen rész újbóli közlésétől.

Szintén a fentebb kifejezett oknál fogva a határozat következő részében részletesen ismertetett rendőri jelentések tartalmának újbóli előadásától eltekint a Testület.

A kapitányságvezető a tényelőadások és a rendelkezésére álló bizonyítékok tükrében, azok gondos mérlegelését követően az alábbi álláspontra helyezkedett.

Az intézkedő rendőrök az Rtv. 13. § (1) bekezdése által meghatározott intézkedési kötelezettségüknek eleget tettek. Megállapítható, hogy a szabálysértést elkövető panaszossal szemben eljáró rendőrök intézkedése jogszerű, szakszerű és arányos volt. A panaszos részére a kellő felvilágosítást az intézkedés okáról megadták, a panaszosnak több alkalommal felhívták a figyelmét arra, hogy a szabálysértés el nem ismerése szabálysértési feljelentést von maga után. Az intézkedő rendőrök az Rtv. 44. § (1) bekezdés b) pontja szerinti intézkedési kötelezettségüknek is eleget tettek. Így az intézkedő rendőrök jogkörükben eljárva kötelesek voltak intézkedni a panaszossal szemben. Hivatkozva a 63/2012. (IV. 2.) Kormányrendelet 6. számú melléklete 14. pontjában foglaltakra, az intézkedésükkor mérlegelési jogkörük korlátozott volt, a normák szerint eljárva szabták meg a helyszíni bírság mértékét. A jog nem ismerése nem szólhat a panaszos mérlegelésére, amikor olyan álláspontjáról próbálta meggyőzni a vele szemben intézkedő rendőröket, amellyel kapcsolatban a rendőrök tisztában voltak a kérdést szabályozó normákkal. A panasz kivizsgálása során elfogultságot nem állapított meg a kapitányságvezető, az intézkedő rendőrök megfelelően intézkedtek, intézkedésük jogszerű és szakszerű volt. A fentiek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott. A döntése jogalapját az Rtv. 93/B. § (1) bekezdése, a rendőrség hatáskörét és illetékességét az Rtv. 92. § (1) bekezdése határozza meg.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

1) A Testületnek a sérelmezett események vonatkozásában először saját hatáskörét kellett megállapítania, vagyis azt kellett megvizsgálnia, hogy mely kifogások érdemi vizsgálatát folytathatja le a panaszeljáráásban.

A panaszos kifejezetten sérelmezte azt, hogy ő nem követett el szabálysértést és mégis a rendőrség először vele szemben 50. 000 Ft helyszíni bírságot akart kiszabni, majd amikor nem ismerte el a szabálysértés elkövetésének a tényét és nem írta alá a bírságoló formanyomtatványt, akkor a rendőr vele szemben szabálysértési feljelentést tett, amely alapján vele szemben szabálysértési eljárás indult, amely eljárást lezáró határozatban 100. 000 Ft megfizetésére kötelezték.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, amely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

– a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

– a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

– a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.) tekintetében van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A rendőrség szabálysértési hatóságként végzett tevékenységét a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) rendelkezései szabályozzák. A szabálysértési hatóság az általa alkalmazott szankcióról, annak esetleges visszavonásáról vagy megváltoztatásáról a fenti jogszabály keretei között saját hatáskörben dönt. Erre figyelemmel a Testület hatáskörének hiányában eljárásában nem vizsgálhatja azt, hogy a panaszos magatartásával megvalósított-e szabálysértést és ha igen, milyen típusút, valamint nem határozhat a kiszabott szabálysértési bírságok mérsékléséről, visszavonásáról és a meghozott szabálysértési határozat felülvizsgálatára sem rendelkezik törvényi felhatalmazással.

A fentiekből következik, hogy a Testületnek nincs hatásköre annak vizsgálatára, hogy a panaszos elkövetett-e szabálysértést; valamint arra sem, hogy felülvizsgáljon egy konkrét szabálysértési eljárást, kiszabott szabálysértési bírságokat mérsékeljen, vagy töröljön el.

IV.

A Testület eljárásban azonban megvizsgálhatta, hogy a rendőrség oldalán keletkezett-e intézkedési kötelezettség a panaszossal szemben és annak hogyan tettek eleget. Ezen kívül a Testület megvizsgálta a panaszos rendőri fellépésre vonatkozó kifogásait is.

Az elvégzett vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében szabályozott emberi méltósághoz való alapvető joga, a VI. cikkében foglalt személyes adatok védelméhez fűződő alapvető jogát, a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát és a XXVIII. cikkben rögzített jogorvoslathoz való jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület a rendőrség intézkedési kötelezettsége kapcsán az alábbi megállapításokat tette.

A panaszos beadványában és a panaszeljárásban történő meghallgatása során előadta, hogy egy rendkívül forgalmas napon, egy 4 napos hétvége előtti utolsó vásárlásra alkalmas napon kívánt leparkolni és bevásárolni egy áruház parkolójában. Hosszas keresgélést követően sem talált szabad parkolóhelyet, így beállt egy mozgáskorlátozottak részére fenntartott parkolóhelyre, leállította a gépjárművét és elment egy bevásárlókocsiért. Ezt álláspontja szerint azért tette, hogy ha esetlegesen felszabadul egy parkolóhely, akkor a bevásárlókocsit majd odatolja, hogy azt addig lefoglalja, amíg átáll a személygépjárművével. Amikor visszaért a gépkocsijához, akkor jelent meg hirtelen egy rendőrautó, a gépkocsija mögé álltak és intézkedés alá vonták. A rendőröknek elmondta, hogy neki joga van ahhoz, hogy a mozgáskorlátozottak részére fenntartott parkolóhelyen 5 percre várakozzon és egyébként is tudomása van arról, hogy S-on kevés ilyen személy van, így bizonyosan nem vette el mástól a parkolóhelyet. A panaszos a beadványában és a meghallgatása során is többször elismerte, hogy mozgáskorlátozottak részére fenntartott parkolóhelyre állt a kocsijával úgy, hogy nem rendelkezik a parkolóhely jogszerű használatára feljogosító igazolvánnyal és vele az igazolvány használatára jogosult sem utazott.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszossal szemben intézkedő rendőrök aznap gépkocsizó járőrszolgálatot láttak S. területén és éppen az áruház területén ellenőrizték a parkolási rendet, amikor arra lettek figyelmesek, hogy a panaszos megáll egy mozgáskorlátozottak számára fenntartott helyen, kiszáll és elmegy onnan. A rendőrök a panaszos gépjárműve mögött álltak meg, körbejárták a gépjárművet, amelyben jól látható helyen nem vélték felfedezni a parkolóhely használatára jogosító igazolványt. A panaszos leállította a gépkocsi motorját. Kis idő elteltével a panaszos egy bevásárlókocsit tolvaj érkezett vissza az autójához, ahol a két rendőr várta. A panaszos a rendőröket megelőzve megkérdezte tőlük, hogy azért vonják intézkedés alá, mert „rokis” parkolóban áll, amelyre a rendőrök azt mondták, hogy igen. Nyilatkoztatták, hogy van-e ilyen igazolványa, vagy utazik-e vele olyan személy, aki jogosult az igazolvány használatára, amelyre a panaszos nemleges választ adott. A panaszos közölte a rendőrökkel, hogy neki joga van 5 percre megállni ezen a parkolóhelyben és egyébként is tudomása van arról, hogy S-on kevés mozgáskorlátozott személy van, aki használná az ilyen parkolókat. Ezen panaszosi közlésből a rendőrök azt a következtetést vonták le, hogy a panaszos vélhetően nem először parkolt jogosulatlanul ilyen parkolóhelyen, így tájékoztatták, hogy szabálysértést valósított meg, amely miatt így nem figyelmeztetést, hanem fixösszegű bírságot kell vele szemben kiszabniuk. A panaszos ezzel nem értett egyet, a figyelmeztetés alkalmazását kívánta, de a rendőrök a helyszíni bírság

kiszabásától nem tekintettek el. A panaszos úgy is nyilatkozott, hogy elismeri a szabálysértés elkövetését akkor, ha figyelmeztetésben részesítik. A rendőrök nemlegesen nyilatkoztak, így a panaszos nem ismerte el a szabálysértés elkövetését és nem írta alá a bírságolási formanyomtatványt, ezért vele szemben szabálysértési feljelentést tettek.

A rendőrség feladata az Rtv. 1. § értelmében a közbiztonság és a közrend védelme, az államhatár őrzése, a határforgalom ellenőrzése, az államhatár rendjének fenntartása, a terrorizmus elleni küzdelem és az Rtv-ben meghatározott bűnmegelőzési, bűnfelderítési célú ellenőrzés. A rendőrség a bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében: szabálysértési hatósági jogkört gyakorol, közreműködik a szabálysértések megelőzésében és felderítésében (Rtv. 1. § (2) bekezdés 2. pont), közlekedési hatósági és rendészeti feladatokat lát el (Rtv. 1. § (2) bekezdés 4. pont).

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

Az Rtv. 44. § (1) bekezdés b) pontja szerint a rendőr közlekedésrendészeti feladatának ellátása során a közlekedési rendszabályok megtartását, a járműhasználat szabályszerűségét, az okmányokra és a felszerelésekre vonatkozó előírások megtartását, a jármű birtoklásának jogszerűségét, az üzemben tartó, illetőleg a használó személyazonosító adatait, a jármű közlekedésbiztonsági állapotát és adatait a forgalomban és a telephelyen – a jogszabályban meghatározottak alapján – ellenőrizheti.

A Szolgálati Szabályzat 9. § (1) bekezdése tartalmazza, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki, vagy helyszíni bírság kiszabása helyett - ha a szabálysértési eljárásról szóló törvényben megállapított feltételek fennállnak - szóbeli figyelmeztetést alkalmaz. A (2) bekezdés továbbá előírja, hogy a szóbeli figyelmeztetés során a rendőr a szabálysértés elkövetését elismerő személyt felszólítja a tevékenysége abbahagyására. Végezetül a (3) bekezdés tartalmazza, hogy a rendőrt közigazgatási bírsággal sújtandó szabályszegés észlelése vagy tudomására hozása esetén abban az esetben terheli a közigazgatási hatósági eljárás lefolytatása érdekében szükséges intézkedési kötelezettség, ha a) ilyen jellegű szolgálati feladat ellátására kapott utasítást, vagy b) intézkedése során ilyen jogsértést észlel, és - amennyiben ez az eljárás lefolytatásának jogszabályi feltétele - rendelkezik a tevékenység ellátáshoz, illetve a szabályszegés dokumentálásához szükséges technikai eszközzel.

A Testület, figyelemmel arra, hogy a rendőrség és a panaszos is azonos tartalmú tájékoztatást nyújtott a részére, amelyet a rendőrség által készített fényképfelvételek is alátámasztottak, így abból indult ki, hogy a panaszos olyan, a mozgáskorlátozottak részére fenntartott parkolóhelyen állította le a gépjárművét, ment el bevásárlókocsiért és akart bevásárolni, amely használatára jogosító igazolvánnyal nem rendelkezett és vele ilyen igazolvány használatára jogosult személy sem utazott.

A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM rendelet (továbbiakban: KRESZ) 17. § (1) bekezdése határozza meg a tájékoztatást adó jelzőtáblákat. A hivatkozott bekezdés e) pontja tartalmazza a különféle várakozóhelyekre vonatkozó rendelkezéseket és

azokat jelölő táblákat. Jelen rendelkezés értelmében várakozóhely a tábla a járművek kijelölt várakozóhelyét jelzi, a tábla alatt elhelyezett kiegészítő tábla jelezheti a várakozó helyen kötelező elhelyezkedés módját (pl. a jobb oldali kerekekkel a járdára állva kell várakozni) (111. ábra), vagy azt, hogy a várakozóhely kizárólag bizonyos járművek (pl. csak személygépkocsik 112. ábra, csak kerékpárok 112/c. és 112/f. ábra, mozgáskorlátozott személyt szállító jármű 115. ábra és 115/a. ábra) részére van fenntartva. Ahol a várakozást ellenőrző óra van, kiegészítő tábla (113. ábra) jelezheti azt az időszakot, amelyben a várakozást ellenőrző óra (parkométer) vagy jegykiadó automata működtetése kötelező, vagy a kiegészítő tábla jelezheti azt is, hogy várakozni csak meghatározott időtartamig és a 41. § (4)-(5) bekezdésében foglaltak megtartásával szabad (113. és 114. ábra). A mozgáskorlátozottakat szállító járművek részére fenntartott várakozóhelyet kiegészítő tábla (115. ábra) vagy külön jelzőtábla (115/a. ábra) jelezheti.

A KRESZ 1. számú függelék tartalmazza a megállás és várakozás fogalmak meghatározásait. A III. rész, a közúti forgalommal kapcsolatos fogalmak d) pontjában határozza meg a megállás fogalmát, amely a járművel a be-és a kiszálláshoz, vagy a folyamatos fel-és lerakáshoz szükséges ideig, illetőleg – ha a vezető a járműnél marad – egyéb okból legfeljebb 5 percig történő egy helyben tartózkodás. Míg jelen rész e) pontja tartalmazza a várakozás definícióját, amely értelmében a járművel a megállásnál hosszabb ideig történő egyhelyben tartózkodás.

A Szabs. tv. 224. § (1) bekezdése esetén, aki a KRESZ-ben meghatározott közúti közlekedés szabályait megszegi, ha a 217-222. §-a szerinti szabálysértés nem valósul meg, szabálysértést követ el.

A Testület ahhoz, hogy a rendőrség intézkedési kötelezettségének keletkezése kérdésében állást foglaljon, azt kell mérlegelnie, hogy felmerülhetett-e szabálysértés elkövetésének, a rendőrségi fellépéshez szükséges gyanúja. A rendőrség a helyszínen vajon észlelehetett-e olyan szabálysértést, amely az oldalán intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A Testület véleménye szerint a rendőrség eleget tett intézkedési kötelezettségének, hiszen álláspontja szerint nem volt alaptalan az a rendőri észlelés, hogy a panaszos az intézkedés helyén és idejében szabálysértést megvalósíthat. Mind a panaszos, mind pedig a rendőrség azonos tartalmú információt hozott a Testület tudomására tekintetben, hogy a panaszos olyan, mozgáskorlátozottak számára fenntartott parkolóhelyen állította le a gépjárművét, onnan elment bevásárlókocsiért, majd visszament oda, amely parkolóhely használatára nem rendelkezett annak használatára jogosító igazolvánnyal és olyan személy sem tartózkodott vele, aki az igazolvány használatára lett volna jogosult. A Testület tényként kezelte a panaszos által előadottakat, így véleménye szerint a panaszos a parkolóhelyen megállt,

leállította a gépjárműve motorját. Az áruház területére vásárlási szándékkal érkezett, amelyet a tényelődásai során expressis verbis kifejezett és még ezen kijelentése alátámasztására azt is elmondta a meghallgatása során, hogy ez volt az utolsó vásárlási lehetőség a 4 napos hosszú hétvége előtt. A vásárlási szándékát azzal is tovább erősítette, hogy elment bevásárlókocsiért. A Testület álláspontja szerint valószínűleg azért ment vissza a gépkocsijához, hogy az autóban ülő kislányát is magával vigye. Ezen körülményekre tekintettel a panaszos magatartása a KRESZ szerint várakozásnak minősül és mivel annak során a fentebb hivatkozott várakozási tábla hatályával ellentétes magatartást tanúsított, ezért a Testület megalapozottnak találta a rendőrség tényelődását, amelyet a rendőrség által készített és a Testület rendelkezésére bocsátott fényképfelvételek is megerősítettek. Ezen körülményre tekintettel nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga, hiszen kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában vonták őt intézkedés alá.

Mindezekre tekintettel a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga, hiszen a rendőri észlelés vele szemben a rendőrök oldalán intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

2) A Testület ezt követően a panaszos igazoltatását vizsgálta meg.

Az Rtv. 29. § szabályozza az igazoltatást, amely szerint:

(1) A rendőr a feladata ellátása során

a) igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani,

b) az igazoltatott személyt lakcímének, tartózkodási helyének - az igazoltatott választása szerint - a lakcímet igazoló hatósági igazolvánnyal vagy más alkalmas dokumentummal történő igazolására, vagy a lakcímre, tartózkodási helyre vonatkozó nyilatkozattételre kérheti fel, valamint

c) amennyiben a 24/A. § (1) bekezdésében meghatározott személy felkérése alapján igazoltat, úgy az igazoltatott személyt a b) pontban megjelölt adatok igazolására, vagy ezen adatokra vonatkozó nyilatkozattételre kéri fel.

(2) Az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni. A személyazonosságot - a személyazonosító igazolványon túl - minden olyan hatósági igazolvány igazolja, amely tartalmazza a személyazonosításhoz szükséges adatokat. Az igazoltatott kizárólag ezen okmányok egyikének bemutatására kötelezhető. A rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként.

(3) Ha további intézkedéshez, eljáráshoz szükséges, vagy egyéb körülmények ezt indokolják, az igazoltatás során rögzíteni kell az igazoltatott személyazonosító adatait, az igazolvány sorozatát és számát, az igazoltatás helyét, idejét és okát, valamint - az (1) bekezdés b) pontjában meghatározott felkérés teljesítése esetén - az igazoltatott személy lakóhelyét, tartózkodási helyét.

(4) A személyazonosság igazolásának megtagadása esetén az igazoltatott a személyazonosság megállapítása céljából feltartóztatható, a személyazonosság megállapításának sikertelensége

esetén előállítható, ha a személyazonosítás megállapítása más módon nem biztosítható, a személyazonosság megállapítása céljából az igazoltatottól ujjnyomat vehető, az igazoltatotról fényképfelvétel készíthető, továbbá a külső testi jegyek észlelés és mérés alapján rögzíthetők.

(5) A igazoltatás vagy a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén az előállítás csak a személyazonosság megállapításához szükséges ideig tarthat.

(6) A rendőr az igazoltatott személy ruházatát, járművét átvizsgálhatja, ha azt a személyazonosság megállapítása, a közrendet, a közbiztonságot fenyegető veszély elhárítása, bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének gyanúja szükségessé teszi.

(7) Az igazoltatás során rögzített adatokat - kivéve, ha ezek büntető- vagy szabálysértési eljárásban kerülnek felhasználásra - az intézkedés befejezését követő százyolcvanadik napon meg kell semmisíteni. Ez a rendelkezés nem vonatkozik a 24. § (4) bekezdése szerinti igazoltatás során rögzített adatok 24. § (5) bekezdésében meghatározott törlési idejére.

A Testület utal továbbá Rtv. 13. §-ának (1) bekezdésére, amely a rendőr intézkedési kötelezettségéről rendelkezik. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A fenti rendelkezést a Szolgálati Szabályzat 8-9. §-a az alábbiakkal egészíti ki. A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást. A rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

A Szolgálati Szabályzat 25. §-a határozza meg az igazoltatás során követendő eljárást. A hivatkozott jogszabályhely (1) bekezdése szerint az igazoltatás során a rendőr elkéri az igazoltatott személyazonosító igazolványát vagy egyéb, a személyazonosságot hitelt érdemlően igazoló okmányát. Ha az okmány valódisága vagy az igazoltatott személyazonossága kétséges, a rendőr ellenőrző kérdéseket tehet fel, felszólítja az igazoltatott személyt adatainak bemondására, a bemondott adatokat az okmánnyal összehasonlítja. Az intézkedés során minden esetben ellenőrizni kell az igazoltatott személy és a bemutatott okmány adatait a Schengeni Információs Rendszerben (SIS), a körözési információs rendszerben, valamint - szükség szerint - a személyi adat- és lakcím nyilvántartásban vagy az okmány-nyilvántartásban. A (2) bekezdés alapján az igazoltatás során meg kell állapítani az igazoltatott személyazonosságát, és - akinél ez a további intézkedéshez, eljáráshoz szükséges, vagy egyéb körülmények ezt indokolják - az igazoltató lapon rögzíteni kell az igazoltatottnak az Rtv. 29. § (8) bekezdése szerinti személyazonosító adatait, az igazolványának sorozatát és számát, valamint az igazoltatás helyét, idejét és okát. A (3) bekezdés szerint az Rtv. 24. § (4) bekezdésében meghatározott intézkedéskor a rendőr a szolgálat befejezését követően haladéktalanul írásos jelentést tesz, amely tartalmazza az igazoltatással érintett személynek az Rtv. 29. § (8) bekezdése szerinti személyazonosító adatait. (4) Az igazoltatást kérő részére az igazoltatott személy adatait az igazoltatás helye szerint illetékes rendőrkapitányság adhatja ki.

Tekintettel arra, hogy a Testület jelen állásfoglalás IV. fejezet 1) alpontjában meghatározta, hogy a rendőrség észlelése a panaszossal szemben intézkedési kötelezettséget keletkeztetett, amely miatt nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga, így a Testület az igazoltatás megítélése kapcsán sem határozhatott másként, hiszen annak végrehajtására a rendőröknek, a fentiekben közöltekre figyelemmel megfelelő jogszabályi felhatalmazása volt. A panaszossal szemben, a rendőri intézkedést a rendőrség által észlelt, a panaszos által megvalósított szabálysértő magatartás keletkeztette, így annak szankcionálása érdekében a rendőrségnek be kellett szereznie a panaszos személyes adatait, amelyet az Rtv. 15. §-ában foglaltakra is figyelemmel az igazoltatást, mint intézkedés eredményes végrehajtásával érhetek el. A panaszos adatainak rögzítésére azért volt szükség, hogy vele szemben ki tudják állítani a bírságolási formanyomtatványt; a szabálysértés el nem ismerése és a bírságolási nyomtatvány aláírásának megtagadása esetére pedig vele szemben meg tudják tenni a szabálysértési feljelentést. Ezen körülményekre tekintettel a Testület véleménye szerint a panaszos igazoltatása jogszerű volt, így ez nem sértette a panaszos személyes adatok védelméhez fűződő alapvető jogát.

A panaszos igazoltatására a rendőrségnek kellő jogszabályi felhatalmazás állt a birtokában, így az nem sértette a panaszos személyes adatok védelméhez fűződő alapvető jogát.

3) A Testület a továbbiakban a rendőrség szolgálati fellépésére vonatkozó panaszosi kifogásokat vizsgálta meg.

a) A panaszos előadta, hogy a rendőrök azonosítási kötelezettségüknek nem tettek eleget és amikor elmondták nevüket és egyéb azonosító adataikat, akkor azokat a panaszos nem tudta rögzíteni, pedig a rendőröktől kért tollat és papírt, de azt nem adták neki.

A rendőrség határozottan visszautasította a panaszos állításának valóság alapját. Az intézkedés elején és végén is bemutatkoztak, amely során eleget tettek a rendőri fellépésre irányadó normákban rögzítetteknek, így: napszaknak megfelelően köszöntek, közölték vele nevüket, azonosító számukat, beosztási helyüket, jelvéyszámukat.

Az Rtv. 24. § (1) bekezdése alapján a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.

Az Rtv. 20. § szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A rendőr köteles – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni. Ha a rendőr egyenruhát visel, de az intézkedés során azonosító jelvénye nem látható, vagy azt nem viseli, akkor a ruházatán azonosító jelvényének számát jól láthatóan fel kell tüntetni.

A szolgálati fellépés módjára vonatkozó szabályokat a Szolgálati Szabályzat 5. §-a tovább részletezi. A jogszabályhely értelmében az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. Ez a közlés akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

A Testület a történeti tényállás kialakítása során feloldhatatlan ellentmondást tapasztalt a panaszos és a rendőrség által előadottak között, amelyeket a rendelkezésére álló korlátozott számú bizonyítási eszközzel és a birtokában lévő csekély számú bizonyítékkal nem tudott feloldani, így arra az álláspontra helyezkedhetett, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogának a sérelme az intézkedés okának a közlése kapcsán nem megállapítható.

A rendőrség és a panaszos tényelődása között feszülő, feloldhatatlan ellentét miatt a Testület véleménye szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogának a sérelme nem megállapítható.

b) A panaszos sérelmezte, hogy őt nem tájékoztatták panasztételi lehetőségeiről.

A rendőrség határozottan visszautasította a panaszos által előadottakat, hiszen a panaszost az intézkedés végén tájékoztatták panasztételi lehetőségeiről, így arról, hogy személyesen megjelenhet a kapitányságon panasztétel céljából, vagy a Testülethez is fordulhat. A hatáskörrel rendelkező szervek ismertetésén túl az eljárásra irányadó szabályokról is tájékoztatták a panaszost.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdés tartalmazza, hogy a rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A Szolgálati Szabályzat 5. § (6) bekezdése egészíti ki a fentebbi szabályt azzal, hogy a rendőr az Rtv. V. Fejezetében foglalt intézkedését vagy az Rtv. VI. Fejezetében foglalt kényszerítő eszköz alkalmazását követően az Rtv. IX. Fejezetében meghatározott panasz lehetőségéről szóló tájékoztató keretében felhívja az intézkedés alá vont személy figyelmét a panasz előterjesztésének határidejére is.

Tekintettel arra, hogy jelen kifogás kapcsán a rendőrség és a panaszos is eltérő tartalmú tényelődást adott elő, amelyeket a Testület a rendelkezésére álló korlátozott számú bizonyítási eszközzel és bizonyítékával nem tudott feloldani, így csakis úgy határozhatott, hogy a panaszos jogorvoslathoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

A fentiekben közöltekre figyelemmel a panaszos jogorvoslathoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

c) A panaszos végül sérelmezte, hogy úgy bántak vele, mint egy bűnözővel és a rendőrök álláspontja szerint túl vaskalaposak voltak.

A rendőrség tagadta a panaszos által előadottakat.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Tekintettel arra, hogy a szolgálati fellépés módjával kapcsolatban a panaszos és a rendőrség is eltérő tartalmú információkat hozott a Testület tudomására, amelyek ellentmondásban állnak egymással, így a Testület nem tudott egy olyan történeti tényállást kialakítani, amelynek tükrében megítélhette volna a panaszos kifogását. A Testület rendelkezésére álló korlátozott számú bizonyítási eszköz és a bizonyítékok csekély volta lehetetlenné tette az ellentmondás

feloldását, így ezen körülményre tekintettel a Testület csak úgy határozhatott, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

A fentebb tapasztalt, feloldhatatlan ellentmondásra tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható a rendőr által használt hangnem kapcsán.

V.

A Testület lefolytatott vizsgálatában megállapította, hogy a rendőrség észlelése intézkedési kötelezettséget keletkeztetett a panaszossal szemben, amely miatt nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga. A panaszos igazoltatásához a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazással rendelkezett, így nem sérült a panaszos személyes adatok védelméhez való alapvető joga. A rendőrök azonosítási kötelezettsége kapcsán a Testület feloldhatatlan ellentmondást tapasztalt a két fél tényelődása között, így úgy határozott, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható. Ugyanezen okból a panasztételre vonatkozó tájékoztatás kapcsán is ugyanígy határozott a Testület, vagyis véleménye szerint a panaszos jogorvoslathoz való jogának a sérelme nem megállapítható. Végezetül a szolgálati magatartásra vonatkozó kifogás kapcsán is a fentiekben meghatározottakra figyelemmel a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2016. szeptember 15.

Dr. Lukács Tamás
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag